

løfter før folkeafstemningen vedrørende flertalsafgørelser på det sociale og arbejdsmarkeds-mæssige område efterleves, så det sikres, at der ikke sker nogen undergravning af det danske velfærdssamfund og den danske model.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 3).

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår heretter i forhandlingen.

Der er foreløbig fire, der har meldt sig til korte bemærkninger i første runde. Det drejer sig om fru Lene Espersen, fru Elisabeth Arnold, hr. Peter Duetoft og fru Ulla Tørnæs, og jeg giver først ordet til fru Lene Espersen.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jeg har et opklarende spørgsmål til hr. Holger K. Nielsen vedrørende fleksibilitet. Jeg vil gerne rose SF for, at de faktisk igennem EU-debatten de sidste par år gentagne gange har sagt, at SF's model for det fremtidige EU-samarbejde er et samarbejde i flere rum, hvor man bruger fleksibiliteten.

Jeg redegjorde under min ordførertale for, at jeg synes, det er en problematisk kurs, fordi det, der ligger i det, er jo, at lande, der ønsker samarbejde på et område, hvor vi f.eks. ikke ønsker at være med, kan medvirke til sådan at blive et kerneuropa, der går foran, så kan vi andre nølende tilslutte os efterfølgende, og det er en genetablering af de gamle magtstrukturer med Tyskland og Frankrig i spidsen.

Jeg står her med en pressemeddelelse fra SF, der er udsendt efter hovedbestyrelsesmødet, og man siger i pressemeddelelsen, at man er tilhænger af et mere fleksibelt samarbejde, men at man er modstander af et forstærket samarbejde, der bruges til at sætte skub i unionstoget.

Hvad i alverden mener SF? Altså man kan jo ikke både have fleksibilitet og lade nogle gå videre, og så må de alligevel ikke gå videre.

Jeg synes, det er noget sent, at 10-øren er ved at falde hos SF om, hvad den her fleksibilitet egentlig går ud på, nemlig at give de store lande mere magt.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Omkring det konkrete citat vil jeg godt lige læse op, hvad der står i den udtalelse, som vi vedtog i aftes. Der står, at det afgørende er, at fleksibi-

liteten ikke *udelukkende* får karakter af forstærket samarbejde. Og det er for at markere, at den model, som er til diskussion nu, som jo er en fransk-tysk model, der til dels ligger i forlængelse af Amsterdamtraktaten, hvor man udelukkende giver lande mulighed for at gå videre i integrationsprocessen, at det ikke bare er den model, det drejer sig om.

Det drejer sig også om, at man kan få undtagelser, som Danmark har fået. Det er for at kunne sige, at der kunne laves en eller anden form for aftale, som var hele kernen i det nationale kompromis, hvor vi siger: Vi vil godt have undtagelser på det og det område, men så vil vi heller ikke forhindre, at I går videre.

Det betyder omvendt, at de skal sige til os: Hvis vi går videre, vil vi heller ikke forhindre, at I kan få lov til at få undtagelser. Det er den form for kompromis, vi skal have på europæisk plan.

Det ligger der ikke i øjeblikket, og derfor er det utrolig vigtigt, at man i den diskussion, der kommer op, måske på Nicetopmødet – det ved jeg ikke nu – at det så ikke bare bliver de fransk-tyske tanker, men at der også bliver mulighed for, hvis man ønsker det, at komme på et langsommere tog, for at sige det sådan, på visse områder, men at man så også udvider det til, at man også på andre områder måske kan få en anden form for samarbejdsstruktur.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Jamen jeg er da glad for, at SF's hr. Holger K. Nielsen præciserer det her. Men som jeg hører det, er det, SF nu mener, at det skal være en fremtidig EU-konstruktion med to sider af samme sag. På den ene side kan vi ikke forhindre, at andre går videre, laver forstærket samarbejde, på den anden side skal man have en mulighed for at stå udenfor.

Det er der jo mulighed for i dag med Amsterdamtraktaten omkring forstærket samarbejde, hvor man godt kan gå videre på nogle områder, og hvor det står frit for, at der er nogle lande, der står udenfor.

Det, der bare er forudsætningen for, at nogle lande kan gå videre og lave et kerneuropa, et forstærket samarbejde, er, at de ikke kan udelukke nogen, der på et senere tidspunkt måtte ønske at tilslutte sig. Og jeg synes, hele den indfaldsvinkel til det europæiske samarbejde er overordentlig problematisk, ikke mindst for et lille land som Danmark. For det, der er ved at